

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Kutnie IV Wydział Pracy ustalił, iż powódkę A. K. (1) i pozwanego (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. łączył w okresie od dnia 26 sierpnia 2013 roku do dnia 28 lipca 2015 roku stosunek pracy zawarty w pełnym wymiarze czasu pracy, zasądził na rzecz A. K. (1):

a) 4.032,00zł (cztery tysiące trzydzieści dwa złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 (siedmiu) dni za rok 2013, 26 (dwudziestu sześciu) dni za rok 2014 i 15 (piętnastu) dni za rok 2015,

b) 2.030,69zł (dwa tysiące trzydzieści złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okresy od dnia 01 października 2013 do 31 maja 2014 roku, od dnia 01 września 2014 roku do 31 grudnia 2014 roku i od dnia 01 marca 2015 roku do 31 maja 2015 roku,

c) 1.576,39zł (jeden tysiąc pięćset siedemdziesiąt sześć złotych trzydzieści dziewięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za miesiące listopad, grudzień 2013 roku, luty, maj, czerwiec, sierpień, listopad 2014 roku, styczeń, luty, kwiecień, maj, czerwiec 2015 roku.

Oddalił powództwo A. K. (1) w pozostałym zakresie, nie obciążając jej kosztami procesu na rzecz pozwanego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń:

A. K. (1) w dniu 26 sierpnia 2013 roku zawarła z pozwaną spółką umowę o dzieło na okres do dnia 30 września 2013 roku. Przedmiotem umowy było zapakowanie 10 ton mięsa miesięcznie wg specyfikacji producenta (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., na warunkach określonych umową. Zgodnie z § 3 umowy wykonawcy przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 9,37 zł. brutto.

Powódka w dniu 01 października 2013 roku zawarł z pozwaną spółką umowę zlecenia, której przedmiotem było pakowanie mięsa wg specyfikacji producenta. Umowa zawarta została na okres od dnia 01.10.2013 r. do dnia 31.12.2014 roku. Miejszem świadczenia pracy był zakład (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Praca świadczona była w godzinach funkcjonowania producenta, w czasie wskazanym przez zleceniodawcę. Zgodnie z §2 umowy zleceniobiorca miał wykonywać czynności ustalając samodzielnie rytm pracy oraz sposób i termin ich wykonywania. Zgodnie z § 4 umowy za wykonanie zlecenia wykonawcy przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 10,99 zł. brutto za godzinę.

A. K. (1) w dniu 01 stycznia 2015 roku zawarł z pozwaną spółką umowę zlecenia, której przedmiotem było pakowanie mięsa wg specyfikacji producenta. Umowa zawarta została na okres od 01.01.2015 r. do dnia 31.03.2016 r. Miejszem świadczenia pracy był zakład (...) Sp. z o.o. w K.. Praca świadczona była w godzinach funkcjonowania producenta, w czasie wskazanym przez zleceniodawcę. Zgodnie z §2 umowy zleceniobiorca miał wykonywać czynności ustalając samodzielnie rytm pracy oraz sposób i termin ich wykonywania. Zgodnie z § 4 umowy za wykonanie zlecenia wykonawcy przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 10,99 zł. brutto za godzinę.

A. K. (1) zakończyła pracę na rzecz pozwanej spółki z dniem 28 lipca 2015 roku.

W okresie zatrudnienia A. K. uzyskała wynagrodzenie:

1. 428zł w sierpniu 2013 roku,
2. 1.053,33zł we wrześniu 2013 roku,
3. 1.526,67zł w październiku 2013 roku,

4. 1.426,67zł w listopadzie 2013 roku,
5. 1.292zł w grudniu 2013 roku,
6. 1.605,33zł w styczniu 2014 roku,
7. 1.378,67zł w lutym 2014 roku,
8. 1.437,33zł w marcu 2014 roku,
9. 1.749,33zł w kwietniu 2014 roku,
10. 1.295zł w maju 2014 roku,
11. 987zł w czerwcu 2014 roku,
12. 963,67zł w lipcu 2014 roku,
13. 1.099zł w sierpniu 2014 roku,
14. 2.176,46zł w grudniu 2014 roku,
15. 483,06zł w styczniu 2015 roku,
16. 1.425,33zł w lutym 2015 roku,
17. 1.320zł w marcu 2015 roku,
18. 775,85zł w kwietniu 2015 roku.

W pozwanej spółce (...) pracowała na dziale pakowni, gdzie ważyła mięso. W szczególnych sytuacjach powódka była przesuwana na inne stanowisko pracy na podstawie polecenia brygadzysty lub kierownika. Praca wymagała poleceń i wskazówek choć była powtarzalna zaś powódka wykonywała stale te same obowiązki. A. K. nie mogła w pracy zastąpić się inną osobą i miała obowiązek osobistego świadczenia pracy. Powódka miała świadomość rodzaju zawieranych umów cywilnoprawnych, obejścia przepisów prawa, jednakże ich zawarcie było związane wyłącznie z trudną sytuacją życiową i koniecznością zarobkowego wykonywania pracy.

Powódka nie miała możliwości samodzielnego decydowania o rodzaju oraz czasie świadczenia pracy. W przypadku konieczności uzyskania dnia wolnego musiała uzyskać zgodę brygadzysty. Godziny pracy były ustalane dnia poprzedniego zaś zakończenie pracy były uzależnione od uboju i wykonania pracy. A. K. uzyskiwała wynagrodzenie za czas choroby.

Powódka przed podjęciem pracy przechodziła pięciodniowe przeszkolenie.

A. K. (1) posiada wykształcenie średnie zawodowe. Ponadto świadczyła pracę na podstawie umów o pracę w okresach od dnia 01 lipca 2007 roku do dnia 27 lipca 2007 roku oraz od dnia 01 lipca 2011 roku do dnia 20 lipca 2013 roku.

Powódka była kontrolowana w pracy w zakresie poprawności spakowania towaru i wysyłki do odpowiedniego kontrahenta przez P. S. (1), który był zatrudniony w pozwanej spółce na podstawie umowy o pracę. W tym zakresie P. S. mógł zwracać pracownikom uwagę zaś nieprawidłowo wykonane obowiązki zgłaszał kierownikowi spółki (...). P. S. świadczył pracę w systemie zmianowym zaś jego czas pracy był ustalany identycznie jak powódek. Powódki musiały zgłaszać usprawiedliwienia w pracy.

Powódka przez cały okres zatrudnienia w pozwanej spółce świadczyła pracę przekraczając nominalny miesięczny wymiar czasu pracy obowiązujący dla stosunku pracy.

Ustalając powyższy stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd Rejonowy oparł się na niekwestionowanych przez żadną ze stron dowodach z dokumentów, w związku z tym, iż żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła skutecznie ich autentyczności i wiarygodności. Ustalenia faktyczne Sąd oparł również na zeznaniach powódki oraz przesłuchanych w sprawie świadków pomijając jedynie zeznania świadka S. W., który poza ogólnymi informacjami nie posiadał szczegółowych danych dotyczących pracy powódek a zatem jego zeznania były zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy (k: 148). Oceny zeznań tych osób, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Na podstawie tak ustalonych faktów Sąd Rejonowy uznał wniesione powództwo inspektora pracy jest uzasadnione w zakresie ustalenia istnienia stosunku pracy łączącego powódkę ze stroną pozwaną.

W związku z uwzględnieniem powództwa A. K. (1) o ustalenie istnienia stosunku pracy zasadnym było również nakazanie pozwanemu, na podstawie art. 97§1 kp, niezwłoczne wydanie jej świadectwa pracy potwierdzającego jej zatrudnienie zgodnie z orzeczeniem uwzględniającym powództwo o ustalenie.

Ponadto Sąd zasądził na rzecz powódki niekwestionowane kwoty 1.576,39zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę do minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w okresach zatrudnienia A. K. to jest w listopadzie i grudniu 2013 roku (do kwoty 1.600zł), luty, maj, czerwiec, sierpień, listopad 2014 (do kwoty 1.680zł) i styczeń, luty, kwiecień – czerwiec 2015 (do kwoty 1.750zł).

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż w związku z ustaleniem istnienia stosunku pracy obejmującym wskazane miesiące zatrudnienia wynagrodzenie powódki nie mogło być niższe niż wynikające z bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa pracy a więc art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (tekst jednolity Dz. U. poz. 2008 z 2015 z późn. zm.).

O należnych powódce odsetkach od wskazanej powyżej łącznej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 300 kp i przyznał je od dnia 11 lipca 2015 roku. Strona powodowa wskazując to żądanie wniosła o przyznanie odsetek od całej łącznej kwoty (k: 155 odwrót). Ponieważ ostatnie żądanie obejmowało miesiąc czerwiec 2015 roku, to możliwość przyznania odsetek od całej kwoty następuje od daty wymagalności właśnie tego świadczenia a więc właśnie dnia 11 lipca 2015 roku (art. 455 kc w zw. z art. 300 kp w zw. z art. 85§2 kp). Wskazać należy, iż pozwany nie tylko nie zakwestionował tego żądania ale również nie przedstawił dowodów, które podważyłyby twierdzenia powódki o zasadności tego roszczenia.

Ponadto Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 2.030,69zł tytułem dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od października 2013 roku do maja 2014 roku, od września 2014 roku do grudnia 2014 roku i od marca do maja 2015 roku (art. 151¹ §1 p. 2 kp).

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwało także roszczenie o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za lata 2013 – 2015 oparte na art. 171§1 kp.

Określając żądanie na łączną kwotę 4.251,36zł strona powodowa wskazała, iż wymiar urlopu wypoczynkowego powódki wynosi 9 dni za rok 2013, 26 dni za rok 2014 i 16 dni za rok 2015. Wskazać należy w tym miejscu, iż zgodnie z art. 155§1 p. 3 kp powódce do wymiaru urlopu w związku z ukończeniem szkoły średniej należy zaliczyć 5 lata do stażu pracy. Ponadto zaliczeniu podlegają okresy zatrudnienia w łącznym wymiarze 4 lat i 2 miesięcy. Oznacza to, iż w roku 2013 powódka była uprawniona do urlopu wypoczynkowego jedynie w wymiarze 20 dni, zaś proporcjonalnie do okresu zatrudnienia należał jej się urlop za ten rok w wymiarze 7 dni (20/12 co daje wskaźnik 1,7 razy 4 miesiące) zgodnie z art. 154§1 p. 1 kp w zw. z art. 155¹§1 p. 2 lit. „a”. Dopiero w roku 2014 i 2015 powódka uzyskała zatem prawo do urlopu w wymiarze 26 dni zgodnie z art. 158 kp. Biorąc jednak pod uwagę ustanie zatrudnienia powódki w 2015 roku w dniu 28 lipca, należy jej urlop w tym roku wynosił 15 dni (wskaźnik 2,2 razy 26 dni). Oznacza to, iż powódce łącznie przysługuje ekwiwalent za urlop w wymiarze 48 dni a nie 51 jak wskazywała to strona powodowa. Przechodząc do wyliczenia należnego powódce ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy należy odwołać się do przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 08 stycznia 1997 roku

w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz. U. nr 2 z 1997 poz. 14 z późn. zm.) w szczególności do przepisów §14 – 19. Bezsprzeczne jest, iż powódka winna otrzymywać w ostatnim roku pracy minimalne wynagrodzenie za pracę w kwocie 1.750zł. Współczynnik urlopowy wynosi zatem w jej przypadku kwotę 21zł. W związku z powyższym dzieląc jej miesięczne wynagrodzenie przez współczynnik urlopowy a następnie przez 8 godzin pracy otrzymujemy stawkę ekwiwalentu za 1 godzinę w wysokości 9,94zł. Dzieląc natomiast wynagrodzenie miesięczne przez współczynnik urlopowy otrzymujemy stawkę 83,33zł. Przy uwzględnieniu iż należny powódce urlop wypoczynkowy wynosił 48 dni to należny jej ekwiwalent pieniężny wynosi 4.032zł (punkt 3 podpunkt a wyroku). W pozostałym zakresie ponad zasądzoną kwotę powództwo zostało oddalone jako nieuzasadnione (punkt 6 wyroku).

O odsetkach od tego świadczenia Sąd orzekł na podstawie art. 171§1 kp w zw. z art. 455 kc w zw. z art. 481 kc w zw. z art. 300 kp przyznając je od dnia następnego po ustaniu zatrudnienia a więc od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc uznając, iż brak podstaw do rozliczania na rzecz pozwanego kosztów postępowania, który wygrał sprawę jedynie w minimalnym zakresie zaś obciążenie powódek kosztami byłoby związane tylko z ustanowieniem zastępstwa procesowego przez pozwanego i niemożnością zastosowania art. 100 kpc w zakresie możliwości obciążenia pozwanego poniesionymi kosztami procesu przez powódki w pełnym zakresie z uwagi na wymiar wygranej w procesie.

O obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną, opłaty od pozwu, od której strona powodowa była zwolniona z mocy ustawy, które zostały poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa, orzeczono w punkcie 10 sentencji wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 100 ust. 1, art. 96 ust. 1 pkt 1 i 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z poz. 623 z 2016).

Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Jako, że pozwana przegrała sprawę w części, wobec czego strona obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kutnie, kwotę 3.532 zł tytułem opłaty od pozwu, w zakresie uwzględniającym powództwo.

Zaskarżając powyższy wyrok w punkcie 3a), apelacją wniesioną w dniu 23 listopada 2016 roku, Inspektor Pracy R. Ł. działająca na rzecz i w imieniu A. K. (1) zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie przepisów prawa materialnego - art.155¹ § 1 pkt 2 a) k.p., art.155^{2a} § 1 i 2 k.p. i art.155³ § 1 i 2 k.p. poprzez błędną ich wykładnię przy ustalaniu wymiaru urlopu wypoczynkowego, na skutek czego Sąd I instancji zaniżył wymiar urlopu wypoczynkowego przysługującego A. K. (1) za 2013 rok o 2 dni i za 2015 rok – o 1 dzień i oddalił roszczenie o ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w części obejmującej kwotę 219,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami.

Wskazując na te zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powódki A. K. (1) kwoty 4.251,36 złotych wraz z ustawowymi odsetkami tytułem ekwiwalentu za 51 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego za 2013r, 2014r. i 2015r. (za 9 dni za 2013r., za 26 dni za 2014r. i za 16 dni za 2015r. lub o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna częściowo.

Na wstępie wskazać należy, że skarżąca – mimo zaskarżenia punktu 3a) wyroku – w istocie żąda zmiany jego pkt 6, którym Sąd Rejonowy oddalił powództwo w zakresie przenoszącym zasądzoną w pkt 3a) kwotę 4.032 złotych tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 7 dni za 2013 rok, 26 dni za 2014 rok i 15 dni za 2015 rok.

Uznać zatem należy, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest ilość dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego pracownika reprezentowanego przez skarżącą za 2013 i 2015 rok.

Rewidując wyrok Sądu I instancji Sąd Okręgowy oparł się na niespornym w sprawie ustaleniu okresu zatrudnienia A. K. (1) w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K. – od 26 sierpnia 2013 roku do 28 lipca 2015 roku.

Sąd Okręgowy przyjął też jako własne ustalenie dokonane przez Sąd meriti, że osoba ta z chwilą rozpoczęcia pracy u pozwanego była uprawniona do 20 dni urlopu wypoczynkowego.

Załączone zaś do akt sprawy świadectwo pracy z dnia 20 lipca 2013 roku wystawione przez K. K. stwierdza, że A. K. (1) była zatrudniona u tej osoby do dnia 20 lipca 2013 roku w wymiarze $\frac{3}{4}$ etatu i otrzymała ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w 2013 roku urlop wypoczynkowy za 72 godziny.

Zgodnie z treścią art.155¹ § 1 k.p. w roku kalendarzowym, w którym ustaje stosunek pracy z pracownikiem uprawnionym do kolejnego urlopu, pracownikowi przysługuje urlop:

1) u dotychczasowego pracodawcy - w wymiarze proporcjonalnym do okresu przepracowanego u tego pracodawcy w roku ustania stosunku pracy, chyba że przed ustaniem tego stosunku pracownik wykorzystał urlop w przysługującym mu lub w wyższym wymiarze;

2) u kolejnego pracodawcy - w wymiarze:

a) proporcjonalnym do okresu pozostałego do końca danego roku kalendarzowego - w razie zatrudnienia na czas nie krótszy niż do końca danego roku kalendarzowego,

b) proporcjonalnym do okresu zatrudnienia w danym roku kalendarzowym - w razie zatrudnienia na czas krótszy niż do końca danego roku kalendarzowego,

z zastrzeżeniem § 2.

Zgodnie zaś z brzmieniem § 2 omawianego przepisu pracownikowi, który przed ustaniem stosunku pracy w ciągu roku kalendarzowego wykorzystał urlop w wymiarze wyższym niż wynikający z § 1 pkt 1, przysługuje u kolejnego pracodawcy urlop w odpowiednio niższym wymiarze; łączny wymiar urlopu w roku kalendarzowym nie może być jednak niższy niż wynikający z okresu przepracowanego w tym roku u wszystkich pracodawców.

Zgodnie natomiast z treścią art.155^{2a} § 1 i 2 k.p. przy ustalaniu wymiaru urlopu na podstawie art.155¹ i 155² kalendarzowy miesiąc pracy odpowiada $\frac{1}{12}$ wymiaru urlopu przysługującego pracownikowi zgodnie z art. 154 § 1 i 2, a niepełny kalendarzowy miesiąc pracy zaokrągla się w górę do pełnego miesiąca.

W myśl przepisu art.155³ § 1 i 2 k.p przy ustalaniu wymiaru urlopu na podstawie art. 155¹ i 155² niepełny dzień urlopu zaokrągla się w górę do pełnego dnia, a wymiar urlopu należny pracownikowi w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć wymiaru wynikającego z art. 154 § 1 i 2.

Uznać zatem należy, że A. K. (1) przed podjęciem zatrudnienia u pozwanej otrzymała od byłego pracodawcy ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 7 miesięcy zatrudnienia. (20 należnych w 2013 roku urlopu : 12 miesięcy = 1,6 dnia x 7 miesięcy przepracowanych = 11,66 dni, po zaokrągleniu 12 dni licząc za pełen etat). Ponieważ A. K. (1) była tam zatrudniona na $\frac{3}{4}$ etatu – do wypłaty pozostawał ekwiwalent za 9 dni (72 godziny) i tyle właśnie jej były pracodawca wypłacił.

U pozwanego (jako kolejnego pracodawcy zatrudniającego ją w 2013 roku) nabyła więc za ten rok urlop w wymiarze proporcjonalnym do okresu pozostałego do końca danego roku kalendarzowego. Uznając, że za 2013 rok przysługiwał jej urlop w wymiarze 20 dni, przy niespornej wypłacie jej ekwiwalentu za okres 7 miesięcy przez poprzedniego

pracodawcę za 9 dni za $\frac{3}{4}$ etatu, stwierdzić należy, że przy pełnym wymiarze czasu pracy wypłaconoby jej ekwiwalent za 12 dni.

W myśl bowiem art.154 § 2 k.p. wymiar urlopu dla pracownika zatrudnionego w niepełnym wymiarze czasu pracy ustala się proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy tego pracownika, biorąc za podstawę wymiar urlopu przysługującego w danym okresie; niepełny dzień urlopu zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

A zatem w okresie zatrudnienia u pozwanego w pełnym wymiarze czasu pracy nabyła ona prawo do 8 dni urlopu (12 dni za 7 miesięcy i 8 dni za 5 miesięcy 2013 roku).

W sprawie niesporne pozostawało, że w 2015 roku A. K. (1) była uprawniona do 26 dni urlopu, a jej zatrudnienie u pozwanej trwało do 28 lipca 2015 roku, a zatem po zaokrągleniu okresu przepracowanego w tym roku do pełnego miesiąca, nabyła ona prawo do urlopu w wymiarze 16 dni (26 dni należnych w 2015 roku urlopu : 12 miesięcy = 2,16 dnia x 7 miesięcy przepracowanych = 15,16 dni, po zaokrągleniu 16 dni)

Oznacza to, że A. K. (1) przysługiwał od strony pozwanej ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 50 dni, czyli 400 godzin.

Sąd podzielił stanowisko skarżącej, że stawka godzinowa wyniosła 10,42 złotych i wynikała z podzielenia ustalonej przez Sąd Rejonowy stawki dziennej 83,33 złotych przez 8 godzin dziennej pracy. ($83,33:8=10,42$)

Należy A. K. (1) ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 400 godzin wynosi zatem 4.168 złotych.

Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od strony pozwanej na rzecz A. K. (1) dodatkowo kwotę 136 złotych jako różnicę pomiędzy kwotą należną a zasądzoną zaskarżonym wyrokiem (4.168 złotych - 4.032 złotych = 136 złotych) wraz z należnymi odsetkami, przyjmując, że za rok 2013 ekwiwalent ten należny jest za 8 dni, za 2014 – za 26 dni, a za 2015 – za 16 dni.

W zakresie przenoszącym wyliczoną różnicę na podstawie art.385 k.p.c. apelacja skarżącej, jako niezasadna, została oddalona.